

ressò mont-roigenc

LA FUNDACIÓ PALAU VISITA EL MAS MIRÓ

Martí Rom
www.martirom.cat

15-09-2021

El diumenge 12 de setembre, la Fundació Palau de Caldes d'Estrac va fer una visita al Mas Miró.

“Com és que no hi ha cap publicació sobre Miró i Mont-roig al Mas Miró?”. Algú em va preguntar en el moment d'iniciar la visita.

Igual com tantes vegades, l'escriptor Joan Perucho en aquells anys seixanta, va anar a visitar Miró al seu mas, ara la Fundació Palau (<https://www.fundaciopalau.cat/>) dins del Centenari Joan Perucho ha volgut també fer-ho. Després anirien a dinar a la Fonda Alcalà de Calaceit i, a la tarda, a visitar el Centre Picasso d'Horta de Sant Joan. Joan Perucho va ser durant molts anys jutge a Gandesa i va anar sovint a aquest poble on Picasso havia fet dues importants estades.

A la Fundació Palau, des del 8 de maig al 19 de setembre, s'està mostrant l'exposició “D'un roig encès: Miró, Palau i Fabre, Perucho i Picasso”. El 10 de juny em van convidar a fer una sessió amb els meus documentals: “D'un roig encès: Miró i Mont-roig” (1979) i “Horta, recapte picassiana” (2004). Mont-roig i Horta de Sant Joan, Miró i Picasso¹. Ara explicaria sobre el terreny la relació de Joan Perucho amb Joan Miró.

També dins d'aquest centenari, la “Revista del Centre de Lectura de Reus” va publicar al seu darrer número dedicat a Joan Perucho (maig de 2021), un dels meus textos: “Joan Perucho i Joan Miró: Mont-roig”. Accediu a: <https://www.centrelectura.cat/revistadigital/joan-perucho-i-joan-miro-mont-roig/>

¹ Vegeu el text “Miró - Mont-roig i Picasso – Horta de Sant Joan a la Fundació Palau” publicat a “**Ressò mont-roigenc**” el 13 de juny de 2021.

Em feia il·lusió tornar al Mas Miró després d'uns anys d'un aïllament forçós, no volgut. Recordo que el primer cop que vaig estar-hi fou el 1979, quan l'homenatge popular de Mont-roig, organitzat per l'Associació de Veïns Muntanya Roja. En guardo una fotografia amb Miró i Josep Royo. Entre d'altres, em van enregistrar el 2006, al taller del Mas Miró per la sèrie "La gran amaltea" de la Xarxa de Televisions Locals. També recordo l'emotiva visita del nombrós grup de la família Gomis, el 2008, motivada per l'exposició que el Centre Miró va dedicar al fotògraf Joaquim Gomis, gran amic de Miró. Era el primer cop que es feia una exposició de les fotografies de Gomis sobre Miró i el seu univers; posteriorment es va fer una versió reduïda a la Fundació Miró. I, finalment, recordo quan em van demanar que fes una visita explicativa a una persona de no sé quin organisme oficial. Aquell dia, a l'armari de l'habitació del davant que dona a la casa dels masovers, hi vaig trobar l'important llibre de Perucho "Les històries naturals". Segons Perucho, a Pratdip, hi vivia un vampir de nom Onofre de *Dip* que, passats els segles, s'acabaria convertint en bandoler carlí durant la Primera Guerra Carlina (del 1833 al 1840). Aquest, adquiria la forma d'un "*dip*", una mena de llop ferotge, àvid de sang. Vaig fotografiar la dedicatòria: "Per l'Univers poètic de Joan Miró, enyorant les terres de Pratdip. Amb admiració". La data és del 4 de juny de 1961. També havia trobat, en una visita anterior, un exemplar del llibre de Perucho "Roses, diables i somriures"; en aquest cas, en un armari del seu taller de Mont-roig.

Aquest diumenge, al matí, vaig fer un recorregut pel Mas Miró, primer per a un grup d'unes 15 persones i, a continuació, per a un segon grup, relatant curiosament elements d'aquell text sobre Perucho i Miró i ampliant-lo amb les informacions més rellevants dels meus dos llibres mironians: "Joan Miró i Mont-roig: pal de ballarí (1911-1929)" (Arola Editors, 2012) i "Joan Miró i Mont-roig: el xiscler de l'oreneteta (1930-1983)"

(Arola Editors, 2018). Més de 600 pàgines dedicades a la relació de Miró amb el nostre poble.

“Com és que no tenen cap fulletó específic ni pots comprar cap guia del Mas Miró?”. Una altra persona, del segon grup, em va preguntar en algun moment de la visita.

Abans d'aquests dos llibres meus, la informació sobre aquesta relació era tan minsa que no donava per a més de dos curts paràgrafs. A hores d'ara, encara són els únics llibres publicats. Em plau dir que tots aquests anys, les informacions més detallades de l'estada de Miró a Mont-roig que es publiquen en notícies i d'altres textos, són tretes dels meus llibres. Naturalment, i com està de “moda” avui en dia: sense citar-ne l'origen! Un amic diu que, els que fan això, estan condemnats a l'infern destinats als mals periodistes o escriptors.

No puc deixar en el tinter alguns comentaris d'amics després de visitar el Mas Miró. Un d'ells anava fent aportacions al que deia el guia amb informacions dels meus llibres; quan li va preguntar com és que sabia tant, li va respondre d'on les havia tret. No va saber què respondre. Sé de varis que, en veure que a la recepció no hi havia cap dels meus llibres va preguntar quin era el motiu; tampoc no li van saber donar raó. Per cert, aquests dos llibres es venen a la Fundació Miró de Barcelona sense cap problema. Si els compres, segur que no patiràs cap atac d'aquell “*dip*” (vampir) de “Les històries naturals” de Perucho. Aquest diumenge no en vaig veure cap rondant pel Mas Miró.

Al final de la visita, junts els dos grups davant d'aquella casa d'estil colonial, vaig explicar breument el sentit del quadre “Terra llaurada” (1923-1924), aquell punt d'inflexió entre l'etapa dels paisatges mont-roigencs i l'inici del camí vers l'abstracció. Aquell “pal de ballarí” és el que he estudiat detalladament en el primer dels meus llibres. Això va donar peu a rebre una munió de preguntes sobre el per què no hi ha cap dels meus llibres a la venda a la recepció del Mas Miró. Unes trenta persones en són testimoni. Una pregunta repetitiva va quedar sense resposta; jo no la tinc: “Com és que no tenen cap dels teus dos llibres?”. A una segona qüestió, sí que els vaig poder respondre; volien saber on podien adquirir-los: “A Internet, a l'Arola Editors”.